

лѣзла, затуй заключиха кжщата и скриха ключа на мѣстото, което знаеха между си. Агата бѣше си облѣкълъ само една нова аба, гледаше надолу и мълчеше. Каруцата бѣше напълнена съ сѣно. Минка хвърли една черга и една-две възглавници и премѣнена, съ кжсо кюркче съ кожи, съ наниз, съ свѣтнало хубавичко лице, зарадвана, качи се много бавно, много предпазливо и седна отзадъ. Агата сжщо бѣше се качилъ, но слѣзе, отиде та взе брадвата и едно вжже и ги тури въ каруцата. Следъ туй той се качи и тънkitѣ възчерни коне, хубаво охранени богатски коне, грабнаха каруцата и препуснаха по гладкия лѣснатъ пжтъ.

Още извънъ селото ги посрещна отвредъ пролѣтна зеленина. Зеленѣха се полянитѣ, зеленѣха се и нивитѣ, гжсти, кждрави, покрили напълно угарѣта си. Духаше хладничекъ въ-търъ, но слънцето често поглеждаше иззадъ бѣлитѣ облаци и припичаше. Чучулиги пробѣгваха отъ дветѣ страни на пжтя. Други бѣха се издигнали нависоко и пѣха.

Бѣлъ щрѣкъ гази съ чевенитѣ си крака изъ нивитѣ. Минка го гледа и се усмихва: щъркътъ ѝ се вижда като да е съ нова черна аба и сжщо тѣй важенъ и сърдитъ, какъвто е Агата. Агата показва само широкия си грѣбъ, не се обръща и не поглежда Минка. Той гледа въ една точка, сегизъ-тогизъ се поизкашля и напрегнато се е замислилъ. „Ще ида, ще я хвърля